

ENTERRAMENT DE MN. FRANCESC BASORA I MIRALLES

Sant Domènec de Vic, 5-3-2024

1Co 15,51-57 // Jn 6,11,17-27

Acabem d'escoltar en la lectura de l'evangelí com Marta, la germana de Llàtzer i Maria, feia una professió de fe adreçada a Jesús: *Jo crec que vós sou el Messies, el Fill de Déu, que havia de venir al món*. Aquesta afirmació respon a la pregunta directa del Senyor a ella: *¿Ho creus, això?* Marta estava experimentant el dolor per la mort del seu germà. Molta gent es va acostar a la casa dels amics de Jesús per consolar-los en el dol. També Jesús ve a compartir el sofriment per la mort del seu germà; però ell ve a dur el veritable consol: *Jo soc la resurrecció i la vida. Els qui creuen en mi, encara que morin, viuran, i tots els qui viuen i creuen en mi no moriran mai més*. El Senyor es posa en diàleg amb Marta, a qui costa d'entendre com Jesús no ha fet res per tal que Llàtzer fos guarit de la malaltia que l'havia dut a la mort. Ella, si bé prospera a Jesús per l'amistat que els uneix, no té encara un coneixement precís de qui és ell: pensa que és com els grans profetes que aconseguen de Déu coses meravelloses. Però Jesús, com a bon mestre, la va conduint cap a la veritat d'ell i de la seva missió. La missió de Crist no és perllongar l'existència física de què l'home gaudeix —no és un metge ni un taumaturg—; ve a comunicar la vida que ell mateix posseeix i de la qual disposa. Aquesta vida, que és seva i la dona, anul·la la mort en l'home que la rep, perquè és la seva mateixa vida per l'Esperit que ha vessat en el cor dels qui creuen en ell.

Sí, Jesucrist és el donador de la vida eterna, perquè és el qui ofereix la seva vida en la creu a fi que els homes siguem alliberats de la mort eterna i visquem en la llibertat dels fills de Déu. El sepulcre de Llàtzer, on feia tres dies que havia estat sepultat, ens duu a contemplar el sepulcre on reposà Jesús i des d'on ressorgirà gloriós, vençant la seva mort i també la nostra. Aquest és l'esdeveniment clau de la història de la humanitat i de l'univers: Jesús, el Fill de Déu fet home, ha mort en la creu i ha ressuscitat. La seva persona, ell mateix, és viu entre nosaltres i en el nostre món. I truca a la porta de cada persona, al llarg de les generacions, i ens diu com a Marta: *¿Ho creus, això?*

Estem celebrant les exèquies de Mn. Francesc Basora i Miralles. El que em brolla del cor recordant-lo és que era un home de fe en Crist, la qual li traspuava en cada gest, en cada acció, en cada paraula. Se'm fa impossible d'imaginar-lo sense la creença cristiana. Aquesta l'ha acompanyat durant tota la seva existència i l'ha afaïçonat amb una manera de comportar-se que el feia atent i generós amb tothom. El seu itinerari sacerdotal, seixanta-nou anys, el va conduir per les parròquies encomanades per l'Església; en totes elles, grans o petites, deixà la forta petjada de la fidelitat i la lleialtat. Des del seu naixement al mas Besora del veïnatge del santuari de la Mare de Déu de Joncadella i en rebre les aigües del baptisme, la seva cursa de fe el va dur a descobrir la missió somiada per Déu per a ell: ser presència de Crist sacerdot, pastor, mestre i espòs de l'Església. El seu íntim lliurament, sempre fidel i lleial, a la fe anava manifestant les obres pròpies del creient: la veritat i l'amor. Quin do més gran la fe acollida en el cor d'una persona! Quanta llum ens aporta enmig de les foscores de les proves i tribulacions, en els mars esvalotats de les ideologies i les modes! I a l'inrevés, quanta foscor en el cor del qui es tanca a la llum i l'amor que brollen de Crist mort i ressuscitat!

Marta va anar vers Jesús i es va deixar interpel·lar per ell: *¿Ho creus, això?* I, deixant-se il·luminar, va confiar i va fer la professió de fe clara: Jesús és el Messies, el Fill de Déu, l'Home que és Déu, el qui dona a tots els qui creuen en ell la vida que no coneix la mort.

Estimats germans, aprenguem la lliçó que ens donen homes bons com Mn. Besora. La seva vida solament té un secret: la fe en els més íntim del seu ésser. No han estat ells els qui han creat la fe, sinó que és la fe en Crist la que els ha modelat amb una manera concreta de viure, estimar i perdonar, donant la vida, dia a dia, a favor dels qui tenien encomanats. En una societat on sembla que molts cristians van abandonant la fe, si més no les pràctiques cristianes, el testimoniatge i la donació de tants homes i dones fidels a Crist ens han de fer sentir en primera persona la pregunta de Jesús a la germana de Llàtzer: *¿Ho creus, això?*

Amb la fe en Crist ha viscut i ha mort Mn. Francesc Besora. Tinc la certesa que no hi ha hagut cap instant de la seva existència sense que ell hagi cregut en el Pare i en el seu Fill, Jesucrist. Soc testimoni d'aquest fet durant els més de vint anys que exerceixo el ministeri de pastor d'aquesta Església de Vic. En ell sempre he vist l'actitud de servei i de zel pastoral, amb desig que el Senyor ens donés sacerdots i servidors de les comunitats cristianes. La seva mirada agraïda era sempre plena de caritat i dolcesa. Vaig estar amb ell dos dies abans del seu traspàs. Em va acollir en el llit de la llarga malaltia amb un somriure i estenent la mà per saludar-me amb un bes respectuós i afable. Li vaig preguntar si tenia pau i em va respondre que sí —cosa evident, ja que en tota la seva prostració mai no va expressar cap queixa—. I li vaig parlar del cel, de la vida eterna, on, com diu sant Pau, *Déu serà tot en tots*. Una dolça llàgrima va brollar dels seus ulls.

Els cristians vivim en la paradoxa de la certesa de la victòria de Crist sobre la mort —que és també la nostra victòria— i el dolor per la mort d'una persona estimada. També Jesús, que és la resurrecció i la vida, va plorar pel seu amic Llàtzer. Per això nosaltres, en el comiat per Mn. Besora, demanem al Senyor que ens eixugui les llàgrimes i, al mateix temps, ens augmenti la fe. Aquesta fe que ens omple de l'esperança que, com ens ha dit l'Apòstol, *els morts ressuscitaran per a no morir mai més*. Sí, posant la mirada en Jesucrist, el nostre mestre i Senyor, en la defunció del nostre estimat germà Mn. Francesc Besora, podem mirar cara a cara la mort i li podem dir també, com sant Pau: *La victòria ha engolit la mort. Oh mort, on és la teva victòria?* Per això podem assegurar que el nostre germà no ha mort per sempre, sinó que dorm i que el Crist el desvetllarà a la fi dels segles.

El rostre de Mn. Francesc Besora s'il·luminava amb un somriureu quan li esmentava la Mare de Déu de Joncadella. En la imatge de la patrona del Pla de Bages, de qui estem celebrant el setanta-cinquè aniversari de la nova entronització, hi ha dos captius agenollats als seus peus amb les cadenes trencades; un d'ells, fill del mas de Besora. Maria fou intercessora perquè ells aconseguissin ser alliberats del captiveri en terres llunyanes. A ella, doncs, Mare de misericòrdia, encomanem el nostre germà que ens ha deixat: que sigui mare amatent de qui amb tant de fervor la va estimar i a qui es va encomanar en tota la seva vida; que de la seva mà arribi al santuari del cel, purificat per la misericòrdia divina. Així sigui.